



K. 6176

1927

1928  
5401

ЦЕНТРАЛНА  
НАЦИОНАЛНА  
БИБЛИОТЕКА

N: 6

ЦЕНА 15 К

ТРЕБУЙТЕ ВЕЗДЕ!!!

≡ ВЗАМЕН ≡  
МЫЛА И ЩЕЛОКА

СТИРАЛЬНО-МЫЛЬНЫЙ  
ПОРОШОК

„УКРАИНКА“

Ф-ки „Трудовой Химик“ Гостреста

„ХАРГОСХИМКОМБИНАТ“

Цена за коробку 400—17 коп.

Содержит мыла 25%, щелока 35%

Вполне заменяет мыло и щелок, не содержит веществ, вредно действующих на кожу. Также незаменим для стирки БЕЛЬЯ и проч. хозяйственных нужд.

Имеется во всех аптеках, магазинах: САНИТАРИИ и ГИГИЕНЫ, Х. Ц. Р. К. и Т. П. О.

Руководствуйтесь способом употребления, указанным на коробке.

1-я В ХАРЬКОВЕ СПЕЦИАЛЬНАЯ  
ЛАБОРАТОРИЯ

„ДИЕТИЧЕСКОЕ ПИТАНИЕ“

Натуральные, лечебные, очищенные и профильтрованные

ПИВНЫЕ ДРОЖЖИ

ЕЖЕДНЕВНО СВЕЖИЕ  
(жидкие и в таблетках)

Вернейшее средство от малокровия, фурункулеза, чирей, прыщей, нарывов, худосочия, неврастении, кишечных и др. заболеваний. Признано лучшими профессорами Ленинградск. клиник и больниц — Отпускаются по рецептам и без рецепта врача. Харьков, ул. Свердлова, (б. Екатеринославская) № 19. Иногородним высыл. в таблетках не менее 12 трубок при заказе в 2 рубля.

ГОСУДАРСТВ. МУЗЫК. ТРЕСТ

„МУЗПРЕД“

Харьков, отд. пл. Тевелева № 7,  
телефон 35-09.

ПОЛУЧЕНЫ ПИАНИНО  
КОНЦЕРТНЫЕ



Настройка,  
ремонт,  
экспертиза,  
и перевозка.

МАГАЗИН  
ул. 1-го Мая, 11

ГРОМАДНЫЙ ВЫБОР

народных инструментов: гармонии, гитары, домры, балалайки, мандолины, оркестры. Граммофоны, пластинок, иглок. Вся продукция собствен. фабр.

ДОПУСКАЕТСЯ РАССРОЧКА

Иллюстрированный прейскурант высылается за две 8-коп. марки

ИСКУССТВЕННЫЕ

≡ ПАЛЬМЫ ≡

ОТ 3-х РУБЛЕЙ

ВЫСЛАЮТСЯ НАЛОЖ. ПЛАТ.  
Конторская ул. (Краснооктябр.) № 5  
Рыбальченко

В МЕСЯЧНЫЙ СРОК

Каждый приезж. подготовится к службе квал. счетн. раб. с практ. прохожд. курса бухг. по собств. мет. и учетн. лестн. отз. (со столом и кварт.) у А. А.

ХМЕЛЬНИЦКОГО

Харьков, Юрьевская ул. д. № 15

МЕЛЬНИЧНЫЕ ПОСТАВА

≡ К ТРАКТОРАМ ≡

Жернова, масса для заливки жерновов, кремьень, кварц, наждак и корунд, с гарантией за качество изгот. госзавод, аренд.

МАЙЗЕЛЬ и ШЛАПАКОВ.

Харьков, Ст.-Моск., 42

В С Е М

ГОСУДАРСТВЕННЫМ  
КООПЕРАТИВНЫМ  
ЧАСТИ. ОРГАНИЗАЦ.

Запомните, что самые ЛУШЕЕ и ДЕШЕВ. ЗЕРКАЛЬЩИНЫ имеются на вновь открытой государственной зеркальной фабрике

„Красные  
Зеркальщики“

при Харьковском Комбинате  
Адрес: Дмитриевская 19, тел. 35-09

Доктор ЛУПОЛОВ  
ВОЗВР. ИЗ-ЗАГРАНИЦ  
И ВОЗОБН. ПРИЕМ

ТРИППЕР (остр., хрон. осп.)  
КОЖНЫЕ, СИФИЛИС  
ПОЛОВОЕ БЕССИЛИС  
ПОСЛЕДСТВИЕ ОНИКИЗМА  
Ул. Свердлова, 25 (б. Екатеринославская)  
пр. мужч. 8-12 и 4-7,  
женщ. 12-1 и 7-8

≡ БУХГАЛТЕР ≡

дв. ит. и амер. изучайт. дома по самоучит. в вопр. отв. и примерах (7 вып.) пусков за 1 рубль 50 коп. наложенным платежом  
А. А. ХМЕЛЬНИЦКОГО  
Харьков, Юрьевская, 15.

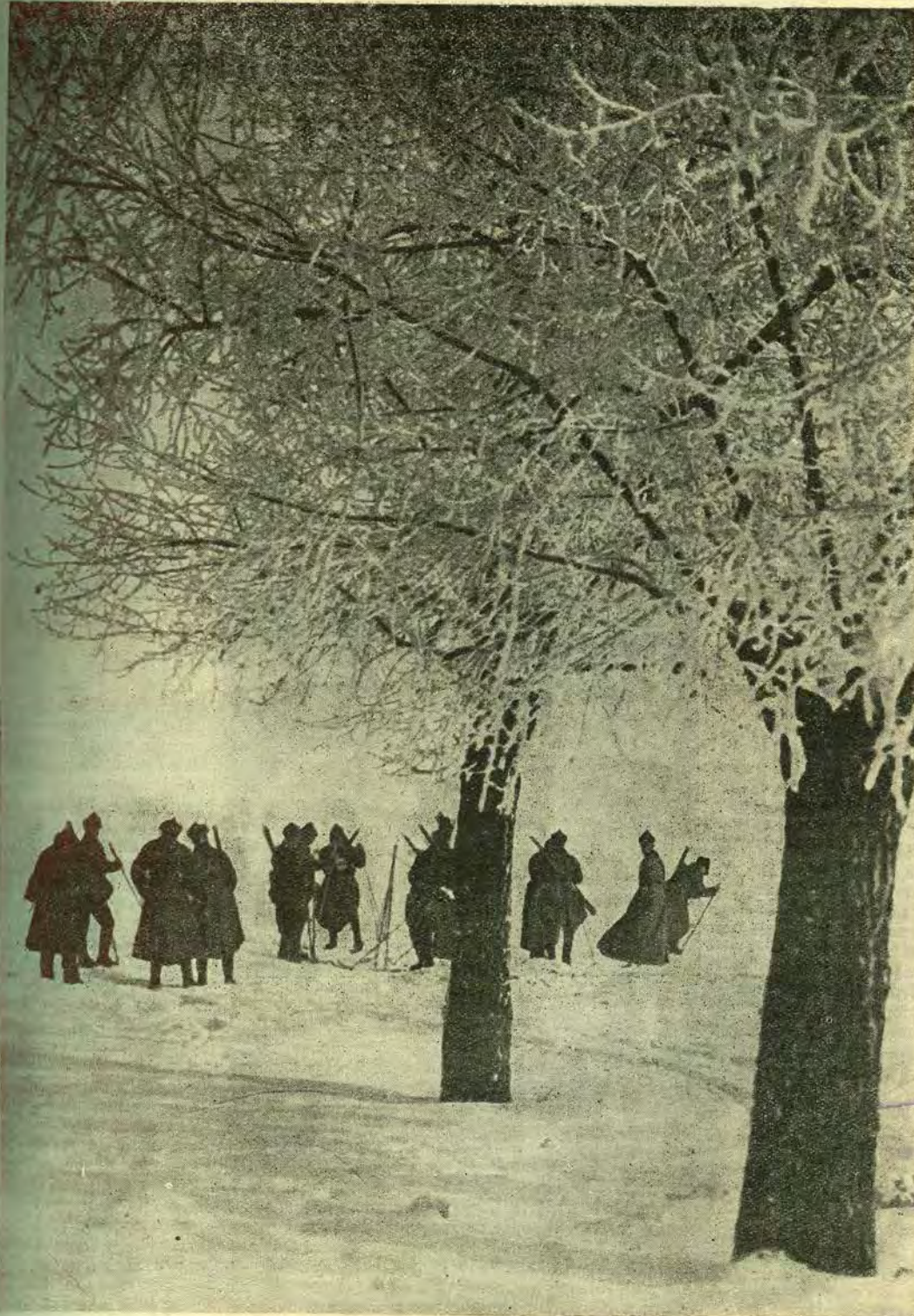
№ 6  
лютого  
1923 року

# ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,  
вулиця Карла  
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

Фотоетюд А. Борисова



ЦЕНТРАЛЬНА  
НАУКОВО-УЧБО  
БІБЛІОТЕКА

Червоноармійці на Всеукраїнській Спартакіаді

# ТЕМНОЇ НОЧІ

Оповідання Н. Щербини

**ГОСТРІ** вуси старшини контр-розвідки капітана Козлова, тонюнькі як шило, шаруділи по паперах. Перед ним реєстр різноманітних прізвищ із таємними значками збоку. Він скривив вузьке високтане лице: „Бич—українофіл, Калабух—більшовицький ухил, Султан-Шахим Гірей—самостійницький ухил...“ Раптом пенсне од рвалося. Біля дверей стояв сотник у чекміні й „кубанці“ і просив дозволу зайти. Козлов кивнув. Перед ним, туго приліпивши долоню до скроні, стояв сотник з якоюсь писулькою.

— Пане капітане, дозвольте подати... вороги Добрармії.

Капітан націлівся синім оком.

— Четверо.

— Самісінько так.

У капітана очі тверді і вперті, як шомпол.

— Ви впевнені?—запитав він і рукою сковзнув по борідці, а борідка русява і не більша заячої лапки.

— Самісінько так, пане капітане, — мотнув кіндалом сотник. — Вони збираються вночі і провадять якісь наради.

— О шостій годині ввечері будьте біля телефону. Я надішлю варту. — Капітан повернув кнопку, блиснула електрика.

Сотник знову приліпив долоню, перекрутився й зник.

Сині очі ще раз бузковим намістом перекотились по шматочковій паперу. Капітан заходив по кабінеті, завішаному портретами Каледіна, Денкіна, відозвами „Освагу“.—Вже час покінчити з цими болячками. — Схилившись на варацаби, прислухався до нудних мелодій сльоти. Капало, текло, змішувалося з рудим сльивом електрики, снігом, перехожими в киреях і парасольках...

— Дозвольте, пане капітане.

Сотник і два прапорщики в'юнко вихилилися в дверях.

Горлицин мотнув зеленим галіфе й башликом, приклав до кашкета долоню.

— Рада призначила потайних агентів стежити за роботою „Освагу“.

Сотник Ольгін підняв голече, кругле та біле як паляниця, обличчя, із млявими вічно заспаними очима й промовив хрипким тенором:

— Запасні полки радіють утворенню самосгійної Кубанської армії.

— А ви, прапорщик Полетов?

— Я з арсеналу... три хури виштовок виїхало з козаками за місто.

Капітан перерівав рукою круглий русявий трембін, мигнув синіми очима, хитнув зачюю лопкою й роздавивши плечима спинку стула, закинув нога за ногу.

— Сюди встрає українська більшовицька течія... Перепишіть, сотнику Ольгін, ці ось прізвища й станицю, — подав писульку. — Сюніч заарештуєте.

Горлицин блиснув чорними очима. вийняв пачку цигарок. Капітан посміхнувся.

— Дозвольте.

— Дуже радий, пане капітане, —

*Дуже мало ми знаємо про ту героїчну боротьбу за Радянську владу, що точилася на Кубані. Н. Щербина, в художній формі в своєму оповіданні „Темної ночі“ розповідає один епізод з тієї боротьби підчас білх на Кубані.*

шелестіли. Полетов нап'яв англійську а жовтої гуми капюшоном, на ногах горіли щиблетки.

Над ними кружилися сині кільця цигарок, блакитні вишивали бузкові вахлярі і мережали по сгелі рожеву.

Капітан, мов викинута на беріг щука, випустив останній клубочок диму.

— Провальте це тихо, без гвалту.

— Слухаємо, пане капітане, — прибили до скроні і з карабінами через руки провалилися в двері.

Капітан зняв телефонну дам... дзм... дам... — дзвичаю рурці.

— Пашківська?... так... вий відділ... так-так... хто розма... Ага, добри-вечір, сотнику! До тров... Вони підійдуть до те... Ви яко місцевий, укажете підозрених...

Потім скинув пенсне і шись на варацаби, слухав стогін. Вгорі на небі чорніла яма, і тиша давили над містом. на три поверхи нижче гуділи сали на камені підкови коня прямих в берлини. Дош мигтіли киреї. По стінах і спадаючи вниз, кипіли водосвітер тужив під дахом і мокравом полоскав по в'кні.

## II.

Вся ця ніч — це тиха пісня, що розливається над і ще тугше, ще міцніше всипала. Голі акації стікали крапайнами до ниступаючи на чорному вливалися струмнями вулиці, що недавно був випав, білів й дотлівав, уплітаючи сей дошову музику, а на мокрих ходах злегка хлюпало й текло наче хто зашив непроглядним, рядном. Хоч би одна світла криж Хоч би один диямант показав.

Дівчина сиділа край стору, ред нею на синій хустці сровна. Вона в'язала собі панчову. В дитячій голові перебігали думки, уста посміхались. При як позавчора гуляла з дівчата рунауді. А вчора її не пушту вулицю госполар, бо ж вона найк й гуляти піти невільно. При як онад управлінням проходив пудрені юнкери, влєсливо кланя отаманові, а отаман вигнав її варішок в управління, щоб не тили насінням...

Цю мить до сусідньої гостревці кімнати забіг сотник у чернй „кубанці“, він передягає й.

Мелася пригала, що вч обіцяв дати їй книжку. „Пропродумала вона, й раіла, що вч ввечора навчив її читати. Одервовну, поклала панчошу з гол



АНТІН РУДНИЦЬКИЙ

В Харківській Державній Опері успішно почав роботу український диригент Антін Рудницький, запрошений в закордону. Рудницький народився в Галичині. Музичну освіту він закінчив під керівництвом таких видатних музик, як Лео Сірога, Егон Петрі, Артур Шнабель і Франц Шрекер. Вже 18 років Рудницький працював за асистента при диригенті Львівської опери. В Берлінській музичній академії Рудницький був єдиним, що закінчив студії по фортепіанному, композиторському і диригентському класі. Рудницький відомий також як піяніст-віртуоз. З 1919 року він гастролював в Галичині, Польщі та Німеччині. Крім диригентської роботи в опері, Рудницький працює також, як професор по класу фортепіано в Харківському музично-драматичному

...сина й тихо постукала:—У вас нема тієї книжки, де  
...і братерство...?

— На ось—це легша.

...дівчина років чотирнадцяти соромливо ступила,  
...сидів і пи-  
...ось листа.

...дівчатко  
...напру-  
...восте її погляд  
...то по щокам  
...маїне дитя-  
...а. Тоді вона  
...голівку, туле  
...грудей і довго  
...в темне вікно  
...А як тут гарно  
...виходилося в  
...сміливий цей  
...ого оточили ко-  
...він виліз на ко-  
...врячить: „Ми ум-  
...дужка наша не  
...колі на нього  
...козак, він не  
...а посварився й

...йник!...“  
...задумалось.  
...Меласю, ти підеш  
...тара?  
...Шлу.  
...Треба ще одну  
...у переписати...  
...не пробалакайся

...смутими заулками  
...рушили до Бівчаря.  
...до облупленої  
...халупки. За  
...сидів Бівчар, ста-  
...за запалими що-  
...й синцями під  
...Він захлинявся у  
...злиднях і віддавав  
...землю багатіям на  
...через те й був та-  
...кий смутний. Пере-  
...гортав шкарубку  
...руками рвану одіж.  
...і байдуже, що од  
...манишки поодтуба-  
...тель?—запитав  
...Ольгин, продираю-  
...чи заспані мляві  
...очі.  
...— Я.  
...— Хіба вчителі чи-  
...тають це?... Ви  
...Зрадник і ворог...  
...Сідайте!

...А це підро-  
...відку, по якій  
...повстан-  
...брою, — почав  
...— Завтра  
...поїду з Ту-  
...гори, проведу  
...вночі  
...А через  
...повстанці  
...наступ.  
...запалих щоках  
...посвітлі-  
...визував у вчи-  
...спіреді й радо  
...їх, наче  
...товтвні само-  
...Сьогодні ж  
...найіше пита-  
...випустити із  
...з'яв в.  
...цей момент  
...дверей за-  
...собака й не-  
...стрибав по  
...лих.  
...Хто це—хіба  
...Сотриченко?

Мелася гинула книжечку. Чорні очі вп'ялися в двері. Рап-  
том брязнула, затенювала клямка і в дверях виріс офіцер у  
блискучих погонах з карабіном наготові. За ним висунулося  
це дві голови в англійських кашкетах. Учитель зірвався, громом  
ударився у двері. За ним  
погнався постріл, він  
спіткнувся, впав на схід-  
ці, в один мент пошма-  
тував папери. На його  
навалився офіцер і в  
притул приставивши до  
потилиці пістоля, увів  
до хати.

— Стій, братець,  
живим не уйдеш!... За-  
раз зробимо трус.

Почали збирати  
книжки, а під руками  
вже оберемки, витруше-  
них у вчителя вдома.

— А ось, ось, пано-  
ве!—зразу зірвався, за-  
метався Полютов, розма-  
хуючи книжкою.— „Аз-  
бука комунізма“...  
„Українське національ-  
не питання“... Здеся ско-  
пище предателів!...

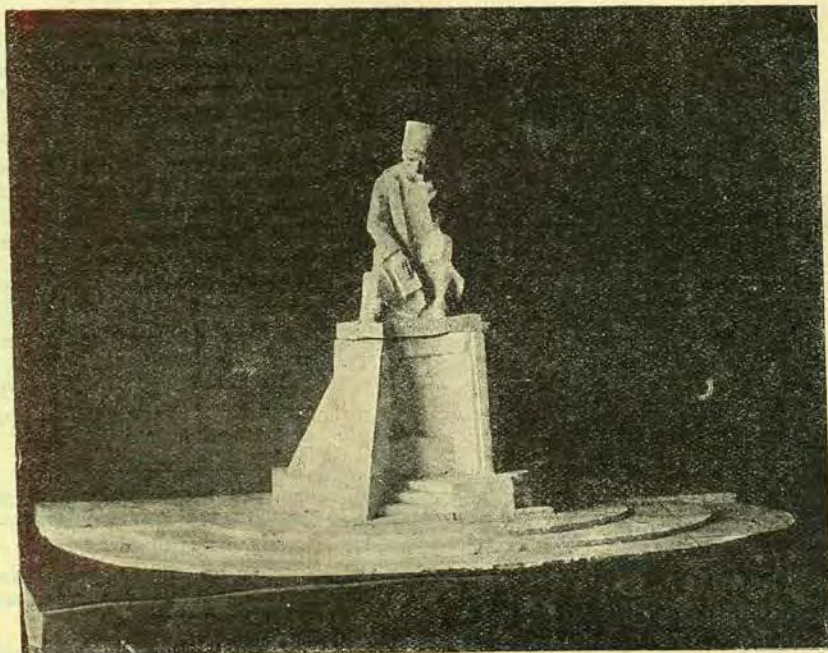
Мелася перелякано  
тулилась до стіни, рос-  
пустивши золоте волосся  
й очима бігаючи по офі-  
церських карабінах.

— Винниченко! П'ять  
книг!... Директор я, зна-  
чить, — перегортав Полю-  
тов сторінки.— „Кузь та  
Грицунь“... „Бля маши-  
ни“...— Фу!— з призир-  
ством одкинув книжку.

— Хто з вас учи-

**ВИСТАВКА ПРОЄКТІВ ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКОВІ**

Фот. Роботнова



Проект „Могила № 1“

**ОРКЕСТР УКР. НАРОДНИХ СТРУМЕНТІВ. КЛУБ „МЕТАЛІСТ“**



Учасники оркестру робітники-металісти Харківських заводів. Гуртск існує з 1 го  
травня 1927 року. Керovníк оркестру Л. Гайдамака

Тихо. Чути, як  
невгоммонно дзвє-  
ни, обцілював вікна  
дош.

— Ну?  
Мовчанка.  
— Сивак?

Сивак мовчить,  
мов скеля.  
— Овчар!

Бівчар загойдав-  
ся, шкрябнув паль-  
цем по столі й затих.

— Я вас питаю: де  
й що ви робили?—  
лютував Ольгин.

— Ми нічого не  
скажемо.

Ольгин зробив  
ногою „зет“ і махнув  
арапієм. Рука за-  
кам'яніла над Бів-  
чарем. Арапій дріб-  
но тріпотів над го-  
ловою і щомиті ладен  
був упасти на шию.

Ольгин випро-  
стався.

— Заб-б-раті!

Мелася приплю-  
снула до стіни й  
ростопіренними паль-  
цями наосліп тара-  
баніла по шибці.  
Учителя й Бівчара  
піаштовують кара-  
бінами. Переступили

хвіртку. Вохкою вулицею тихо плаває вітер. Навзустріч із темряви виринув сотник у чекміні й „кубанці“ із заарештованим Туром та Сотниченком.

Всіх зігналі до гурту, оточили й стали підводити до рогу вулиці. Коли це Вівчар махнув правицею й сотникова винтовка

### СЕЛО ВЗИМКУ

Фото „Робмис“



Мовчазна розмова

враз опинилася в його руках, а сотник поточився набік.

Контр-розвідка заметушилась, загаласала, а Вівчар вистрелив десь проз ухо Полетова й поляпотів чобітьми, за ним гнався, стріляло двох й кричали „Стій“.

Вівчар на відповідь вистрелив ще раз і перед їхніми очима стрибнув на слизький паркан, почувши як лягнула біля його куля. Вівчар біг пустими садками, а позаду вже все мовчало.

Він прибіг додому, витяг із розбитого глечика нагана, набрав набоїв для рушниці, й обережно вийшов на вулицю.

Нічого не чути.

Поспішив і незабаром наздогнав якусь дівчину. Це була Мелася.

— На нагана і стрілятимеш тоді, як я скажу. Я ж тебе вчив стріляти... Ми підемо за ними, — кивнув Вівчар. Вони далеко позаду ішли й прислухались.

Одноманітно шумить дощова пісня.

Бредуть пішоходами. Непривітно спереду.

Хати викидають на голі акації. Нанижуються на очі покрівлі.

Над головою на ганку висить потойбічний блідий вогник, мабуть пройдисвіти гріються в степу.

Трів'яжно гудуть акації. Темно, непривітно спереду.

Лихтарі косо посміхаються і мокрим липучим сльозом замітають сліди.

### III.

Вигін.

Така густа темрява в небі. Де ти, ясна височинь? Де ви, зоряні плеса?..

Заарештовані йдуть. Спереду річка в'юнким хвостом обплива станицю.

Через неї біжать трамвайні рейки аж до Катеринодару.

Вівчар із малою товаришкою тихо посуває й прислухаться.

Глухо. Мовчанка.

Скорботна усмішка зміняла Сивакові губи: шкода життя, — так мало зробив.

Всі якось заворушилися, а він стоючи поруч Тавася й побіг. За ним летіли кулі, ляскали постріли.

Сивак упав у вибої, Полетов підбіг, наставив вера й вистрелив. Інших ловили за комір лоскалі чобітьми та карабінами.

— Стано-о-вісь!

Саме тепер підскочив Вівчар і разом з вистрелив у ворожий гурт.

Одночасно офіцери стрельнули арештованих змішалось: офіцери не бачили нікого спереду, ляли навмання, а Вівчар присів і пускав кулею.

Він бачив, як раптом повалився під ноги Ольгін, а останні розбіглися. Він побіг на вистривши з боків несподівані постріли, одійшов неною рукою назад.

Мелася стріляла, доки вистачило куль. Тікали десь попереду туди, де всіхаються нафарбовані павночки і де капітан Козлов хався до вітру, що мокрими косами бив по вуха.

Стогін розлетівся над степом і глухо розлипух туманах.

Ноги ще кивнули якийсь раз, голови одкидали назад погрожуючи небові стриженими бородами, лючими, як цітка.

Дощ перестав.

Чорна небесна завіса розірвалась, перестав заясняти сині клапті блакиті.

Було надмірно тихо й спокійно.

Над станицею із-за кудлатої чорної хмар іржавим колесом викотився місяць і запалив на полум'я землю.

Голі віти далеких дерев, мов криві пальці, мертвяків обняли вогневе бліде колесо.

Холодне світло сквозало по мертвих блідих щонад дило зморшки.

До забитих підійшла д'вчина. Чорні кучері плавали

### СЕЛО ВЗИМКУ

Фото



Інформаційний центр

плечах, обличчя в місячному вогні очі в жахом вдихали вперед.

А зі станиці йдуть якісь п'яні офіцери, розливають гонами спів:

Віно, віно, віно, —

Ти для веселля создано..

## ДИПЛОМАТИЧНЕ ЖИТТЯ СРСР



польської делегації, що прибула до Москви для обговорення за-  
мованої Польщею торговельної угоди. На фото — члени делегації:  
— начальник східного відділу польського міністерства закордонних  
— п. Соколовський — начальник департаменту зовнішнього  
торгу при міністерстві торгівлі й промисловости —

Призначений за посла СРСР в Італії Д. І. Курсь-  
кий від'їхав до Італії. На фото — італійський посол  
в СРСР п. Черутті (ліворуч) та тов. Курський  
(праворуч з білою текою) на московському вокзалі  
перед від'їздом до Італії

# Київська "Золота брама"

Стаття Б. Сіма

Київ одно з небагатьох міст на Україні, де до цього збереглося багато пам'яток давнини. Одним з пам'яток в Золота брама. Тут кінчався колись князівський Київ; тут колись проходили, вирушаючи на поле, князівські дружинники; отут мчали, врываючись, дикі татари, тут проїхав з далекого походу, повертаючись, переможцем, Богдан Хмельницький.

Звичайно, тієї Золотої брами, що її спорудив року 1037 Ярослав — вже немає. Від неї залишилися лише дві невеликі стінки на невеликому насипу, що був частиною валів міста Києва. Товщина кожної стінки 2 арш. і височина 10 1/2 арш. Ліва стінка коротша за праву. Віддалення між обома стінками 10 1/2 арш. Що до бокових стінок, то їх не зберегло.

Київська Золота брама являє собою вхід у фортецю до міста. Як відомо раніш навколо міст обводили вали, а в них вставляли кілька брам.

Максимович говорить, що Золоту браму Ярослав побудував на зразок Золотої брами в Костянтинополі, спорудженої в часи Тодосієм на спомин його перемоги над Максимом. На Золотій брамі Ярослав поставив церкву. Зберегся народний переказ, що на церкві була золота баня. В польських хроніках пишуть що Болеслав Хоробрий, урочисто в'їжджаючи до Києва, ударив по Золотій брамі мечем і він пощербився. Переказ, що королі польські йдучи на війну брали цей меч з собою. Але мабуть це був не Болеслав Хоробрий, бо коли він в'їжджав до Києва — брами ще не було. Очевидно переказ стоїть на праву Болеслава Хороброго.

Залишки Золотої Брами містяться тепер серед сквера на майдані Золотобрамському між вулицями колишніми В. Володимирською та Театральною, там де вони пересікаються з Прорізною та В. Підвальною. Ці вулиці проведено після 1832 року підчас загального розпланування території давнього Києва.

Давним лавно через Золоту Брамку йшов головний шлях до міста, що було оточене високими земляними валами, ровами та деревляними спорудженнями. Біля Золотої Брами Київ не мав природної оборони і через це відділя чинилися всі напади на Київ. Отже перед Золотою Брамою поза містом мешканців не було і до самого 19-сторіччя тут були дикі пустирі.

Як прив'язали Україну до Московської держави, Золоту браму засипали землею і над нею побудували нову. Року 1832 давні вали було знесено і стару Золоту браму відкопали, Церкви вже не було, вона зруйнувалася під землею і новою брамою. Кременецький архітектор, інженер Міхович, зміцнив ці ж залишки брами залізними скрепами і цегляними підпорами.

Поява Золотої брами в Києві зв'язана з Візантією, що була головним розсадником тодішньої культури і дивувала весь світ своїми архітектурними спорудженнями. Загалом Візантія мала великий вплив на архітектуру в Києві. Українська Академія Наук вживає всіх заходів, щоб зберегти усі пам'ятки на Україні і між ними Київську Золоту браму від зруйнування. Намічено почати роботу над її реставрацією.

На обкладинці ми даємо Золоту браму за старих часів — малюнок худ. Ю. Михайлова.

## ХЛІБ

Нарис

I.

УДОСВІТА, раннім морозним ранком застигло в теплій хаті. Буяє в печі червоне полум'я,—кипить в горщику смачний борщ, щось шкварчить, шипить, тріщить.

Жінка грюкає рогаками, чапає.

На дворі ще темно. А мороз—відчинив двері, і пара клубом вривається в нагнену хату.

Треба запрягати коней. Подозки саней примерзла до снігу. Треба зрушувати палицею, як підоймою.

Лантухи наготовлені ще з вечора.

— А ну, Семене, піддай!

В торбі—садо, паляниця, кашук з махоркою в кишені. Рукавиці—великі, величезні: тепло, хоч надворі гострий вітер і тріскучий мороз.

Світає.

— Ну, рушай!

Скрипить, кувікає поросям сніг під санками. Рипить, гарикає, аж кричить.

Навкруги—безмежна, бездорожня снігова пустеля, розіслалась без краю, десь в даліні, куди вже не сягає око, зливається з сірим обрієм.

На перехресті зупинився. Тсс-с.. Ледве чутно десь рипіння



Заготовчий пункт „Укрхліб“ в с. Олексіївці, Харківської округи

Стрибає дядько з воза, починає пританцьовувати, а великі, дупкі, важкі чіпляються один за другий, дядько не падає. А велетенські рукавиці так лягають по стегно боляче вухам.

— Та чи довго вони там важитимуть?

— А ну, швидше, земляче!

— У тебе скільки?

— Та пудів з десять буде. Реа-лі-зація... (Йому вимовити це слово. Вимовивши правильно, з полемі і трохи соромливо посміхався).

— Та треба гроші потрібні. Денегів справити... А гроші.. нові чоботи знаєте, де тут на шкіра продається?

Посувається черга.

Старі, важкі риплять, цоканять, готять. На ганочі лують важкі лантуха-ай!

— Ваша черга-ай!

— Скільки?

— Одинадцять

— Дванадцять бованців тридцять пійки

Беруть квитки жують гроші, ридуть далі.

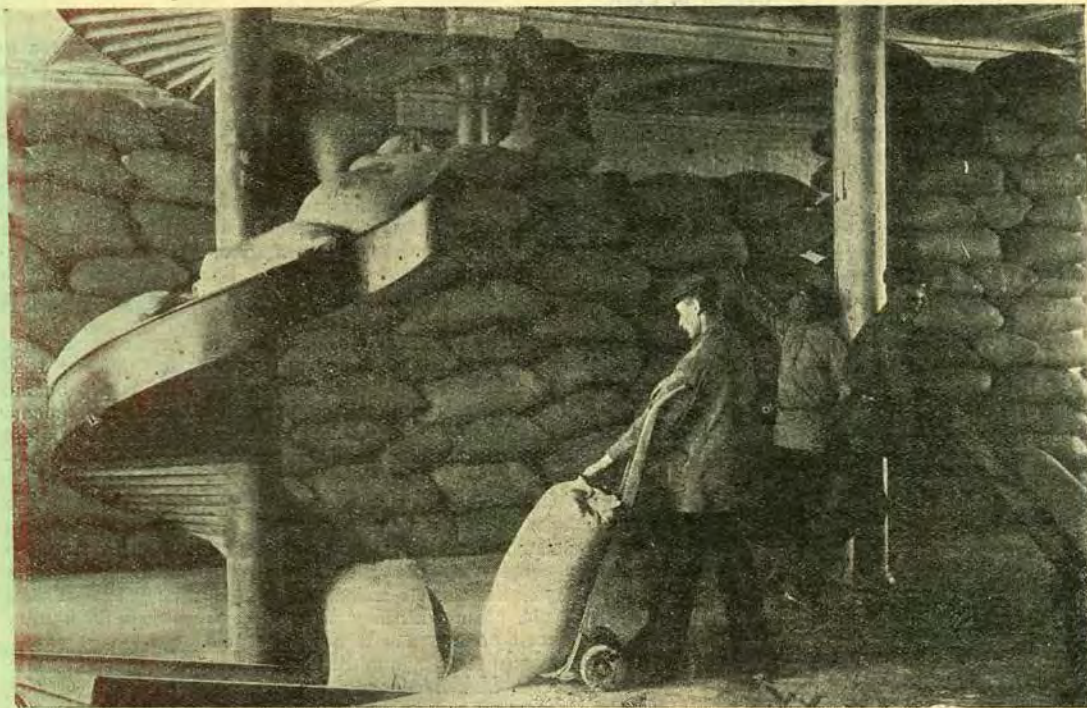
А мороз сльотує.

Тут-таки, на товсті торговки шатяться коло своїх чезних самоварів.

— Чи не почайком?

— А ну-бо, тітко.

Невідомо [звідкскрикливий голос:



Харківський насіннєвий елеватор. Перероблює 300.000 пудів зерна на рік.



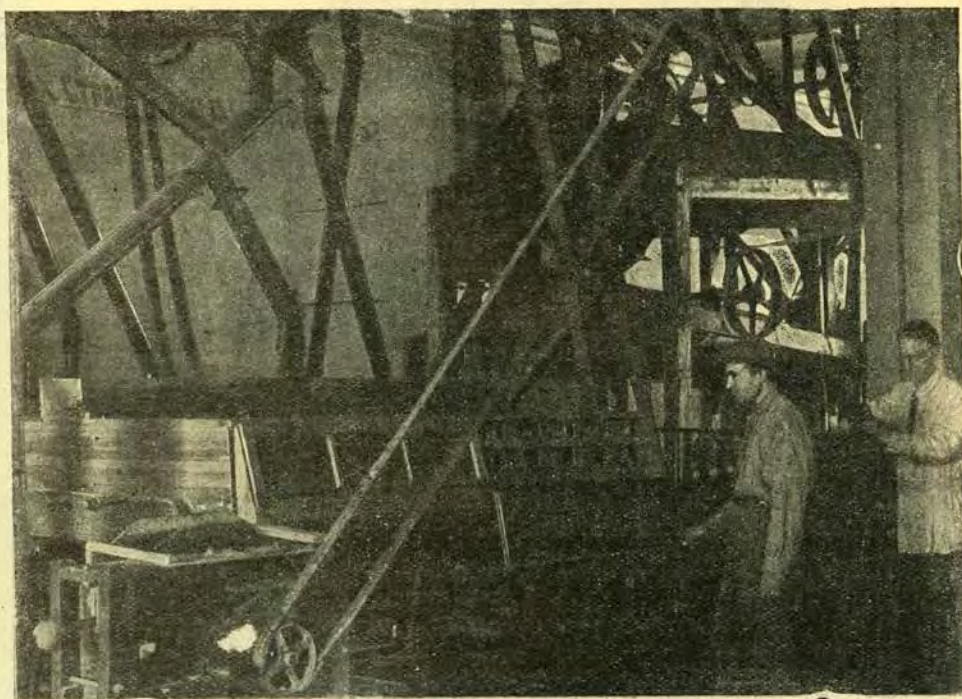
- Пиріжки, гарячі пиріжки! На-  
вались!  
- Давай пиріжка, малий.  
Надуваючи щоки, старанно дмуть  
на пиріжки.  
- Хар-раш-шо...

III.

...до сельбуду.  
...сельбуді—сніданки, Гобіди, но-  
...Тут можна лишити коней, під-  
...напоїти.  
...тому—до міста, до магазинів  
...не забути б купити все,  
...А забути—раз плюнуть, б  
...наказала, що не запам'я-  
...городський ЦРК—це зовсім не  
...класічний кооператив! Тут є до  
...принципи, в з чого виби-  
...А це сукно скільки? Шість?  
...Дешевше нема? А хустки  
...лядько з крамниці до  
...принципові, вибирає. Ску-  
...назад до сельбуду, до к-  
...додати—та й додому. Бо путь  
...в смеркає рано...

IV.

...хліб до міста на хлібозаготов-  
...тати.  
...се селянин пшеницю, і натоміць купяє все, чого по-  
...го господарство: тканину, цвяхи, господарське при-



Харк. насінньовий елеватор. Очищене зерно йде на посівний матеріял та експорт

...чає: — дешевий крам, росквіт господарчого й культурного  
...життя Радянського Союзу.

Тим то він радше віддає свій хліб дер-  
жавним заготовчим пунктам, а приватник  
стративши довір'я з боку селянина та по-  
збавлений клієнтури, відходить на задній

З новим хлібом свіжі сили влилися в на-  
родне господарство, запрацювали млини та  
елеватори, поживішав транспорт, — свіжа  
кров потекла по артеріях безмежної країни...



Харк. насінньовий елеватор. Одбор зерна

...частини сільсько-госпо-  
...машин.  
...приватник, щоспочатку роз-  
...хазу діяльність, часом  
...правильному ходові  
...хлібозаготівель, зараз  
...скорочує операції.  
...Селянин починає усвідом-  
...що успішне виконання  
...державних хлібозаготівель  
...спілку робітників і  
...сприятиме розвиткові  
...промисловости, а це визна-

Прийом зерна в Харківському насінньовому елеваторі



### ПОВІДЬ В АНГЛІЇ

Нещодавня повідь в Англії спричинила великі збитки. Особливо потерпіли робітничі квартали Лондону. На нашому фото один з засобів сполучення підчас поводи

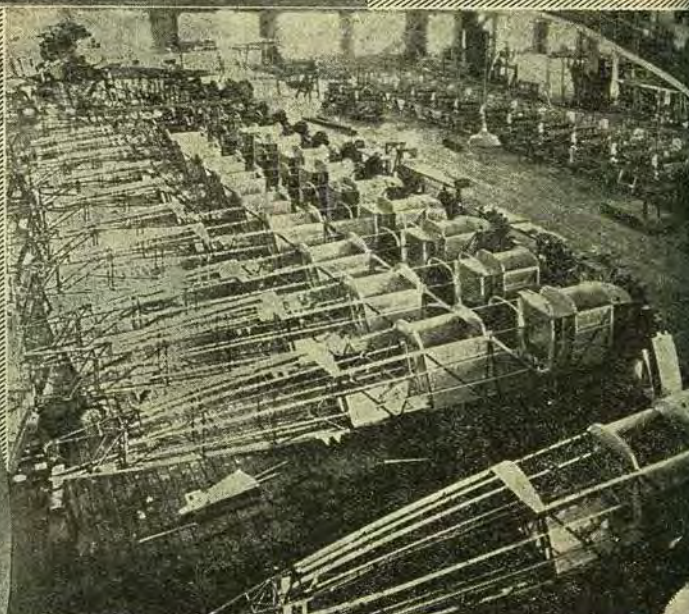


### СУЧАСНИЙ

Вигляд міста з височини понад 200 метрів



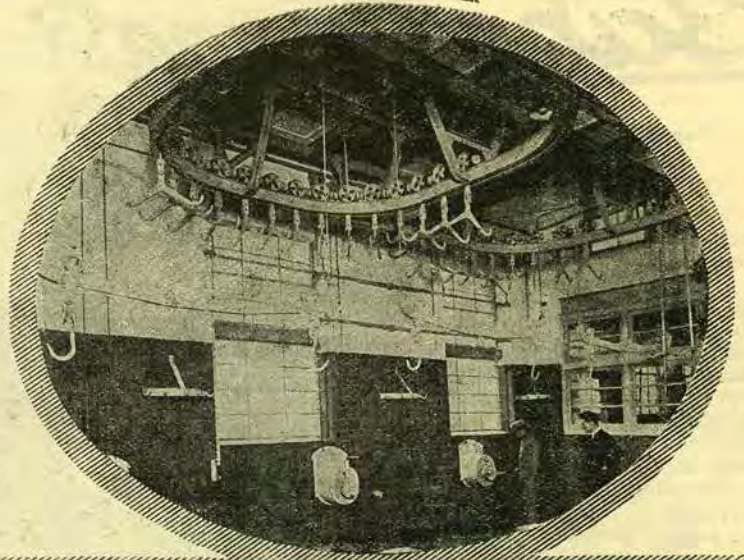
Повітряний корабель № 4, що на ньому Нобіле збирається в експедицію на північний бігун.



Нові американські аероплани для поштового сполучення. На фото — аероплани в процесі виробництва. В центрі (коло) — оригінальний павільйон у формі молочарського бідона в Каліфорнії. В цьому павільйоні продаються різні молочарські продукти. Ліворуч в овалі — новий німецький апарат для фарбування стін. За допомогою мотора фарба подається в резервуара й виходить струєю, розбризкуючися по стіні, що має бути покращена

### ГОЛАНДСЬКІ СКОТОБОЙНІ

Внутрішній вигляд однієї з скотобойень Голандії, в селі Укшоріс, поблизу Амстердаму. Ввесь процес скотобойних операцій провадиться механічними засобами.



### НЮ - ЙОРК

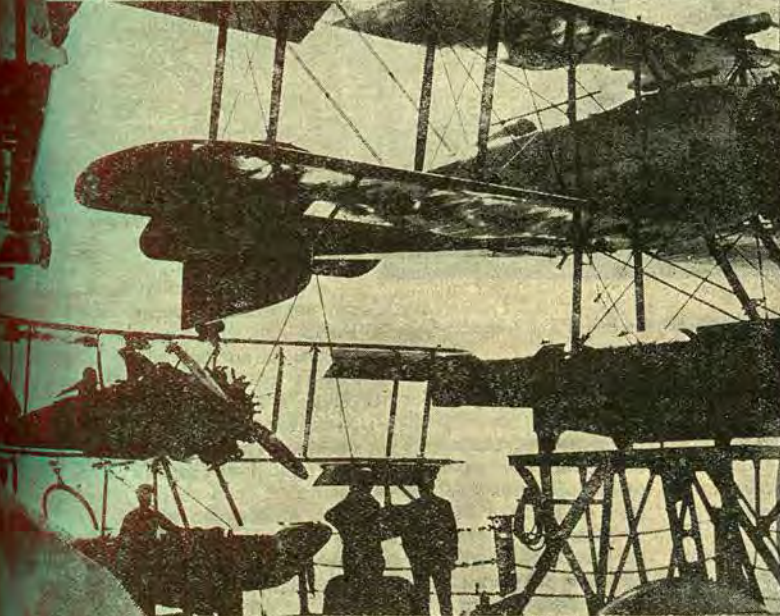
5 Авеню й 42 вулиця — центр найбільшого руху



Кузен короля еспанського (в центрі) на лаві під судних в Парижі, обвинувачений в шантажі



Для боротьби в повітрі американська авіація влаштовує на великих суднах свої бази. Деякі судна містять до 3 аеропланів. Праворуч в овалі — пам'ятник відомому італійському скульпторові Джіовані Сегантіні у Сан Моритці, з приводу 70-річчя з дня народження. Внизу в овалі — маневри американських студентів Нью-Йорського університета, відділу військових наук. На них були перевірені всі найновіші досягнення в галузі воєнної техніки



# Закавказзя

Нарис Т. Кирилової

**ТРУДНО** уявити собі всю ту різноманітність племен, вірувань та наріч, що бачиш на Закавказзі.

В Грузії, крім грузин, що поділяються на картлійців, імеретин, гурійців, сванів та абхазців, живуть також вірмени, греки, горці, турки й багато інших народностей.

Вірменія майже наполовину заселена татарами та турецькими вірменами, що повтікали з Туреччини під час війни. Про Азербайджан, головним чином Бьку, і говорити не доводиться — це місто інтернаціональне в повному розумінні цього слова.



Караван верблюдів на відпочинку



Мінгрелія (Грузія). Відпочинок після традиційного базару

Численні прудкі й шумливі потоки, глибокі й бистрі ріки й струмки; водоспади, що з гуркотом падають з гір, вузьенькі, наче змійки серед чагарників, стежки; росташовані то тут, то там у горах маленькі дерев'яні будиночки. Сила зелени, море сонця й море квітів — це Грузія.

Тифліс (столиця Грузії) — велике європейське місто; тут майже непомітно характерних рис, властивих кавказьким народам. Але чим далі до Кутаїса, а від Кутаїса до Бадума, тим місцевість і населення стають цікавіші й оригінальніші.

Особливо типовий — Кутаїс. Головні вулиці скидаються на вулиці великого центра, але чим далі до околиць, тим вони вужчають, стають запутанішими; будинки здебільшого одноповерхові, дерев'яні. Шум, крики, гортанні вигуки...

Тепер, коли в нас стоять холодні, морозні ночі й дерева укрилися пухким іневом — в Грузії й Вірменії — інша картина.

Недавно ще світило сонце, пальми й латанії вабили своїм яскравим зеленим листям, море — блакитне, прозоре, ліниво полоскотило біля самих берегів, цвіли мандарини...

З грудня почалися туманні, непривітні, дощові дні. Все місто й околиці укрилися сірим серпанком... Люде, як тіні вештаються вулицями, освітленими ліхтарями.

Море бушує...

Наскільки мешканця Закавказзя вражають неосяжні простори нашого степового рівнинного пейзажу, настільки ж кож-



Збирають у горах хмиз для пасти...

ного-мешканця степів дивує Закавказзя. Всюди гори, майже ніде рівнинного місця. І на цих горах тулять будиночки, що від них у всіх напрямках йдуть стежки.

Грузія, колись дика й войовнича, що веде свою історію ще з часів Різд. Хр., що колись поклонилася ідолам та вогню, тепер центр і вище культури всього Закавказзя.

Історія Грузії багата. Колись кордони її йшли від Каспійського аж до Чорного моря. Потроху, взоюючи зі своїми найближчими сусідами — Туреччиною, Персією та Візантією, вона втратила свою величезну територію і не маючи вже сил бути собі спокійне життя, змушена була звернутись за допомогою до Росії. І 1801 р. її було приєднано до Росії.

Багато кривавих днів пам'ятає Грузія. Підпавши під царську Росію, вона змушена була русифікуватися. Довелось до краю грузини нарешті захотіли звільнитися від цього ярма, будь якою ціною...

1905 рік приніс Грузії міраж свободи. Але цей міраж бліснув і залито потоками крові.

Ще й досі не забули грузини тих днів, що настали після революційної свободи, що нею з такою царською щедрістю обдарував Микола II своїх підданих. Всі міста й аули всього Закавказзя було залито кров'ю і здебільшого спалено.

Козацькі нагаї до скочу нагулялися на грузинських спинах. На очах матерів і жінок вбивали й мучили їхніх чоловіків, братів, синів...

Тільки після Жовтня Грузія пішла вперед шляхом будівництва соціалізму.

Вже під'їздаючи до Вірменії можна спостерігати оригінальні картини.

Ось їде татарин верхи на ішакові. Маленька повстуга, тейка ледве прикриває частину голови й пів уха. Затуляючи одно вухо, він визодить сумну, одноманітну, нудну

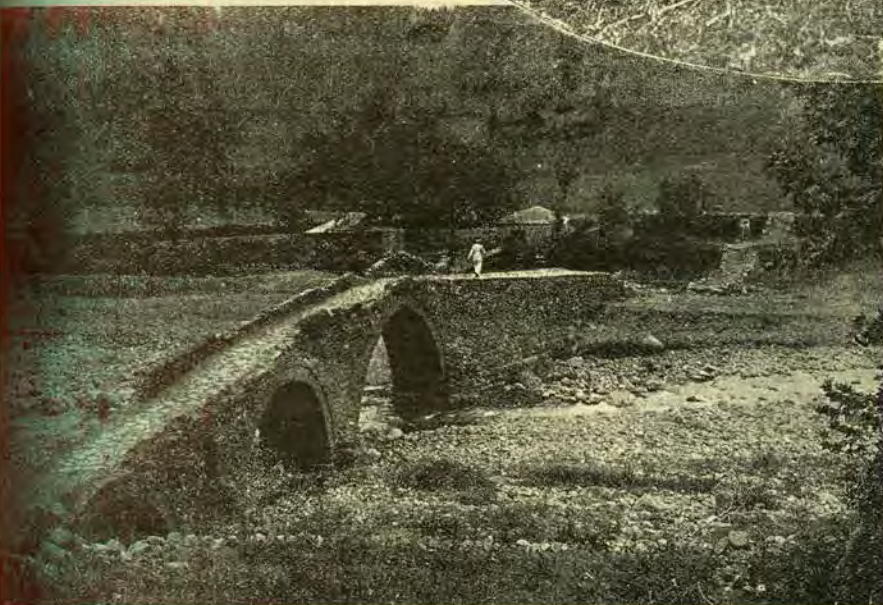
тим часом, як ішак спокійно знайомим шляхом, не боячись крутих спусків та під'омів, правда, моменти, коли він показати свою впертість і ні крок не хоче рушити далі... довгих умовлянь, загроз і характерного чмокання він знову рушає і припинена на час пісня продовжується з тієї ж самої

Будинки в Вірменії здебільшого Тісно один до одного тулять наче пташині гнізда. Гори до них вірмени й татари топчуть злижку печі, підносяться над будинки в кожному дворі.

Для будинків скрізь плескати, Тут у душі літні ночі знають свій порятунок від комарів будинку. Тут же іноді прий.



Аджарці на околицях Батума—„Хоч хліб із водою аби серце з тобою“



Арменія. Околиці м. Ленінакана (к. Александрополь). Місток через гірську річку

довівши себе до нестями, вони вже виходять на вулиці в святковому одязі і тоді вже б'ють себе кинжалами, оздоблені шовком і золотом коні й верблюди, поволі рухаються попереду процесії, і вже за процесією—духова оркестра, що крає душу своїми тоскними східними мелодіями...

Зараз Радянська влада проводить боротьбу з релігійними забобонами темних мусульман.

Принижений стан татарської жінки, її відсталість, полігамія (многоженство) — це результат релігії, а більше віками утворених традицій та забобонів, що, правда, дуже повільно, але все ж живаються.

Татарська дівчина розвивається дуже рано. Вже з 12 років, а часто буває, що й раніш, вона вже став нареченою. Коли ж через які причини вона не вийде заміж до 15-16 років, то її вже вважають за перестарку. От чому вони так швидко старіють і втрачають свою свіжість і красу.

Наречений ніколи не бачить своєї молодої до того дня, доки він не стане її фактичним чоловіком.

Звичайно, за наречену молодий вносить калім (викуп), при чому калім вираховується від міри шляхетності й багатства самої нареченої.

Татари дуже привітні, ливні і зовсім не мають східної метушливості, вороги пустомовства й нав'язливості. У справах дуже чесні, гостинні і надзвичайно м'які в поводженні з іншими.

Татарські обряди становлять до певної міри протилежність грузинським звичаям та обрядам. Напр. смерть близьких людей в Грузії, особливо по селах, зустрічають жахливими криками, що не вгавають 3 дні. Це—традиція. Коли ж похоронна процесія рушає до кладовища—найняті плакальщиці здійснюють таке виття і галас на всю околицю, що буквально оглухнути можна. Ще й досі суворо додержуються обряду принесення жертви. На випадок хвороби кого небудь в родині, завжди дається обідцяка: коли такий-то святий допоможе йому видужати, то в жертву цьому святому принесуть заколотого барана, або теля. Отже грузин більше дорожить життям, а ніж татарином.

Радянська влада проводить широкую освітню роботу і пропаганду серед народів Кавказу. Йде уперта боротьба з тими віковими традиціями й забобонами, що затримують розвиток цілих народів.

І ця робота дає свої прекрасні наслідки.

Тільки тепер ці всі народи разом з всіма національностями Союзу будують своє справді нове життя.

і поважних гостей і влаштовують бенкети під звуки (східна музика).

Часто взимку, не маючи кізяка і лров, мешканці йдуть в густо поросли дрібним чагарником, і збирають хмиз дивно. В такі експедиції здебільшого ходять жінки.

Татари, що населяють Вірменію, також ведуть торгівлю, заводять худобу й виноград. Жінки татарські здебільшого дуже великі. Великі чорні очі з довгими стрільчастими війми, чорні довгою і чудовий оливково-рожевий колір обличчя. Жінки ходять під чалрою, одягнені гарно.

Вірмени—народ дуже талановитий, рухливий і трудящий. Широке поширене скотарство, виноградарство та торгівля. По місту Єривані (столиця Вірменії) є озеро Гокча, де водиться велика форель. Тут її ловлять околиціні мешканці.

Татари дуже фанатичні. Додержання посту, до речі дуже суворого, бо він триває цілий місяць, протягом якого не можна ні пити, ні їсти більше одного разу на день (піст цей називається місяць Рамазан)—для них обов'язкове. Дуже суворо додержуються Шахсей-Вахсей.

Восени, в жовтні—листопаді місяці, вони одягаються в білі шовкере і під тоскні звуки барабанного бою йдуть вулицями міста, під безгавні вигуки „Шахсей-Вахсей, Алі Абаз“ і при цьому б'ють себе по головах кинжалами. Багато хто б'є себе кинжалами до крові. Обряд цей до того жахливий, що свіжа думка може подумати, що це орда божевільних, що займається самогубством. Того, хто помре від таких ударів, вважають святого. Готуються до цього обряду цілий місяць. Спочатку, виходу на вулиці, збираються по великих дворах гуртами і б'ють себе руками, киями й ланцюгами. Протягом місяця,

ЦЕНТРАЛЬНА

## ВІТЕР

М. Кагр

Знову юний і веселий  
Прилетів з далеких нив,  
На березах і на кленах  
В срібні дзвони задзвонив.

В твоїх дзвонах плескіт юні  
Усміх днів і вечорів.  
Наче б'єш в золотисті струни  
Стелиш радість хуторів.

Чи зазнав ти відпочинку  
На посаді дзвонаря?  
Член якої ти профспілки?  
Брат якого бунтаря?

Де родився? Хто матуся?  
І коли почав ходити?  
Знаю я, що клен нагнувся  
Коли був живий мій дід.

Вже давно мій дід в могилі,  
Все живе і оджива,  
Тільки ти завзятий смілий  
Хилиш клени—дерев.

І тепер такий веселий  
Прилетів з далеких нив,  
На березах і на кленах  
В срібні дзвони задзвонив.

## ХУДОЖНИК ДІЕГО ДІ-РІВЕРА

ДІЕГО ДІ-РІВЕРА, що перебуває зараз в СРСР—відомий мексиканський художник нового напрямку,—народився на півночі Мексики в індійській столиці Гуаохуто.



Фрески в будинку міністерства народної освіти. Окремі сцени з народної революції

Предки його були майже чистокровні мексиканці, і від них Дієго очевидно й дістав у спадщину любов до поневоленого еспанськими конкістадорами народу.

З юнацьких років Дієго починає захоплюватися живописом і по скінченні народної школи у своїм ріднім місті виїжджає до Європи, де знайомиться і вивчає живопись старих митців протягом майже 10 років.

В заслугу Дієго треба віднести те, що він, вивчаючи живопись таких митців, як Сезанн, Ренуар, Пікасо й ін., не став їхнім прямим наслідувачем, а лише удосконалився у своїм своєрідним мистецтві.

Захоплення кубізмом наклало, правда, певний відбиток на твори Дієго ді-Рівера. З його погляду кубізм після ренесансу—найбільше досягнення в царині пластичного мистецтва.

Малюючи у своїх фресках, головним чином, сцени з життя робітників, а також і духовне життя народу з його вождями й мучениками за справу волі, як Запату, Монтано, Кирило й ін. Дієго твердо керувався своїм світоглядом на відношення його до мистецтва, вважаючи, що художник є робітник, а не жрець, а тому він і повинен ще більше любити волю й мати більшу потребу творити.

Фрески Дієго—це відбиток Мексики такої, якою вона була до завоювання еспанськими колонізаторами й капіталістами,—це увічнення з великою майстерністю всього того, що найбільше заслуговує на увагу в житті мексиканського народу.

Такими фресками Дієго розмалював стіни на будинку міністерства народної освіти, збудованого в 1920 р. Цей будинок знаходиться в стародавній і найбільшій частині міста. Мавши чисто соціальний ґрунт фрески ці викликали завжди вороже відношення з боку по фашистських настроєних груп мексиканського населення, так що художникові довелося часто захищати їх найенергійнішими засобами.



Дієго ді-Рівера



Деталь тієї ж фрески



и копытах.

Малюнок Л. Каплана



К. О. Осмяловська



А. Ю. Гарник



Г. Ю. Мещерська



Л. М. Гакебуш

## ОДЕСЬКА ДЕРЖДРАМА

Нарис Остапа Вишні

НАВРЯД, чи ще якийсь український театр користується такими симпатіями й признанням з боку глядача, як Одеська Держдрама.

Та й не тільки признанням! Та й не тільки симпатіями його люблять в Одесі! Іменно люблять! Харошою, теплою, південною любов'ю.

В Одесі про українську Держдраму ви завжди почуєте:

— Наш театр! Наша драма!

І в цьому „наш“ — відчувається, крім любови до театру, ще й гордість пишання за той „наш“ театр.

Не доводитимемо тут про те, як „легко“ було українському Радянському театрові, та ще в Одесі,



П. М. Няtko

Ю. В. Шумський

повоювати „маму“, закріпити свої позиції, викликати і признання, і симпатії, і кінець кінцем, любов. Що тут уже доводити?

Це ясно й без доказів.

А українська драма в Одесі всього ж тільки три роки!

Якої ж треба було вмілости й хисту в художнім керівництві, якої праці, і якого такту, щоб за такий ко-

рокий час перемогти Одесу. Все це, значить було, і всього цього було досталь, бо Одеса на своїм віку всього бачила й усього чула!

Не подумайте, отже, що любов та тільки за „прекрасні очі“.

Є за що й любити театр.

Ті вистави, що їх нам довелося бачити („Республіка на колесах“, „Любов Ярова“, „Захід“—Бабея, „Собор паризької богоматері“), презентують театр як найкраще і з художнього і з ідеологічного боку.

Одеська Держдрама не йде шляхом найменшого опору, кожна її вистава — певне художнє досягнення.

У неї кріпке художнє керівництво за проводом Б. С. Василька, у неї прекрасний акторський склад.

Ми вже не говоримемо про таких акторів як Л. М. Гакебуш, Г. Ю. Мещерська, І. Є. Замичковський.



Й. Ф. Маяк



Засл. арт. І. Є. Замичковський



Зав. худ. частиною В. С. Василько



„Республіка на колесах“ — п'єса Я. Мамонтова, постановка В. Василька, оформлення М. Матковича

№ 6  
М  
М  
М  
Засл. арт.  
І. Є. Замичковський  
О. Осмяловська  
Й. М.  
Ці і  
відоми.  
Ні,  
б подив  
лись, в  
виром  
росквіт  
в Од  
молодш  
В і  
подив  
лись  
Няtko,  
Осмяло  
ську,  
совськ  
Липків





М. І. Ковалівська



М. С. Маткович



О. В. Липківський



Л. О. Хуторня



А. В. Лісовський



К. М. Вислоцька



О. В. Осташевський



А. В. Мацієвська



І. І. Ковалівський



К. В. Блакитний



І. Ф. Земгано



Ю. Ю. Губаров



Б. Г. Міхалевич



О. К. Кропивницька

кого на багатьох інших. „Душа“ радується, дивлячись на них і слухаючи їх. Це вже першорядні актори.

Одеса дала українському театрові ще й таких артистів, як Мацієвська й Шумський.

Мацієвська блискуча артистка на характерне амплуа.

Особливий усміх має Ю. Шумський. Це „нутряний“ актор у кращім розумінні цього слова в колосально, коли можна так висловитись, творчою амплітудою. Розмах у його величезний. Блискучий Швандя в „Любові Яровій“, „розухабистий“ Дудка в „Республіці на колесах“, він у „Заході“ Бабеля і „Соборі паризької богоматері“ підноситься до моментів глибокого драматизму. У Шумського велика „іскра божа“ (чи чортів).

Жалко буде, як успіх йому закрутить голову. До тої „іскри“ треба праці, праці й праці. Цим ми зовсім не хочемо сказати, що Шумський не працює, нам хочеться, щоб він і на далі не припинив тої праці, бо можливості в нього безмежні.

Хароші в Одесі актори.

Міцний в Одесі ансамбль!

За цей сезон Одеська Держдрама показала чотири прем'єри

відновила старих п'єс — шість.

Готують „Яблуневий полон“ Дніпровського й „Енеїду“ Василька й Микитенка.

Режисерами-постановщиками працюють там В. Вільнер і К. Бережний.

Хореографічна частина в руках К. Вислоцької й Земгано.

Художник — М. Маткович.

Величезну роботу провадять українські актори й поза межами театру. Немає того дня, щоб хтось із них не виступав на концертах, на вечірках, по клубах і т. і. „Великомученики“ з цього боку: І. Є. Замичковський, П. М. Нятко, Ю. В. Шумський. Не спить що до цього й їхня студійна молодь.

Постачає Одеська Держдрама й акторів для кіно. І. Є. Замичковський, Лісовський уже відомі, як кіно-актори...

Да... Трохи не забув. При театрі є ще й студія, де провадиться виховавчо-тренувальна робота над актором. 50% труги працює в студії.

Силу праці вкладає в студію Л. М. Гакеб, ш.

Хароша Одеська Держдрама. Ну, й що ж?

Ну, ми й говоримо: „Вра!“

# Неймовірно маневрівка

Гумореска В. Ярина

**ЖИВ** товариш Харковець у Харкові. Служив товариш Харковець у радянській установі, і одержував тов. Харковець радянські гроші і стояв Харковець на радянській платформі. Раннім-рано вставши, летів Харковець до залізничної станції, там йому давили боки, одрантували ноги, а після того їхав на службу до Харкова. У Харкові годинами стояв у черзі до автобуса, а потім до трамвая, приїздив до установи, реєстрував чергове записання й виконував свої „обов'язки до трьох з половиною“, виключаючи півгодинну перерву на сніданок. Після того Харковець проробляв те ж що зранку, тільки з кінця: стояв у черзі до трамвая, потім до автобуса, після їхав потягом.

Тов. Харковець завжди вчачо платив членські внески до профспілки і передплачував усі позики. Мав значки: Модру, Тсо-Авіяхему та інших з десятку. До стінгазети екромно писав музичні вірші, а з газет читав „Вечернее радио“ і „Рабочий Потребитель“. І ходив до оперети по суботам. І покірливо сидів у трамвайному вагоні, коли виключався ток і лаяв комунгосп, як фейлетоніст з „Комуніста“. І не боявся (темно ж бо було). І не одержував кредитування з ХЦРК, коли його не давали. І не купував мануфактуру, коли її не було по крамницях ХЦРК. І не знав укромви по першій категорії...

І трапилось, що Харківця перевели на роботу до іншого міста, на південь. І приїхав Харковець до того міста. І вийшов і пішов до трамвайної зупинки. На зупинці стояла одна лише людина. Харковець підійшов до людини і сказав: Я за вами!

Людина нічого не сказала, засунула руки в кишені і перебігла на другий бік тротуару. Харковець стояв і дивувався, а трамвай бігли один за одним і не було жодної черги. І Харковець боявся сідати без черги. Так стояв поки до зупинки не підійшли двоє.

— Ви за мною... Ви за мною! — заметушився Харковець, зрадівши, що нарешті в черга...

... І почалися для Харківця дивні пригоди. Він не проминув своєї зупинки, бо в вагоні було вільно, кондуктор був уважливий, а на передньому ганкові не заважали міліціонери. В установі, куди він прийшов, працював ліфт. До завідуючого допустили „без доклача“... В Ідальні Цербкоопу нагодували смачним обідом... За весь вечір ні разу не

виключили току... Біля кіно не було черги і продавала каса, а не спекулятори. Коли повернувся додому повз пивної, на улиці не було п'яних і міліціонери на своєму місці, а не в пивній. Знесилений Харковець спати.

На другий день т-ша Харківця „віддали наказом установі, не спитавши посвідки про знання укромви було над його сили. І тов. Харковець сказав собі:

— Годі. Так далі не можна.

Швидко взяв на міській станції квиток до Харкова, зібрав свої манатки (забув навіть про „підйомні“) їхав на вокзал. Візник їхав швидко, рівно коли ресори і не було вибої на бруківі. І від того незвичайно і хотілося скорше до Харкова.

Коли Харковець вийшов на майдан перед Харківським вокзалом і став у чергу до автобуса, найсамим носом його кондуктор простяг руку і сказав:

— Нет местов!

Харківцю схотілося простягти руки, обняти й поцілувати гаряче кондуктора:

„Любий, дорзгий. Яке золоте слово сказав—нет местов!“

„Нет местов!!!“  
І Харковець заплакав щасливими сльозами.



ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ  
 ПРИЙМАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА  
 на 1928-й рік на літературно-критичний і мистецький місячник

# „ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“

(ВИДАННЯ РІК ЧЕТВЕРТИЙ) ЩО ВИХОДИТЬ КНИЖКАМИ 8 АРКУШІВ

- „ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“ подає кращі твори з української та чужоземної літератури :: ::
- „ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“ містить критичні огляди поточної української й чужоземної літератури :: ::
- „ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“ освітлює питання образотворчого, театрального і кінематографічн. мистецтва
- „ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“ відгукується на головніші з політично-економічних і науково-технічних питань

Протягом 1928 року річні передплатники „ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“ одержать **БЕЗПЛАТНО:** 1) „Альбом сучасних українських письменників Радянської України“ (36 портретів); 2) „Альманах сучасної західньої літератури“ (10 арк.)

## ПЕРЕДПЛАТА на ЖУРНАЛ:

На 1 міс. — крб. 85 коп.	Окреме число 1 крб. Передплата за кордон на рік 5 дол.	Річні передплатники можуть вносити передплату в кілька строків, а саме: при передплаті 4 крб., до 15 квітня 2 крб., до 15 липня 2 крб.
„ 3 „ 2 „ 50 „		
„ 6 „ 4 „ 25 „		
„ 12 „ 8 „ — „		

Адреса редакції: Київ, вул. К. Маркса, 2

Передплата приймається по всіх філіях Державного Видавництва України, зокрема в Київській філії Д. В. У. — вул. Карла Маркса, 2

ВСЕУКРАЇНСЬКА КООПЕРАТИВНА ВИДАВНИЧА та КНИГОТОРГОВЕЛЬНА СПІЛКА

# КНИГО СПІЛКА

Харків, Горяїновський пр., № 2, телефон 46-74

# НОВА ГРОМАДА

ДВОХТИЖНЕВИЙ ІЛЮСТРОВАННИЙ, КООПЕРАТИВНИЙ, НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ ЖУРНАЛ :: ::

Виходить за відповідальною редакцією А. Е. ГЕТЛЕРА. Завідує Редакцією С. П. КРАВЦІВ (КРИГА).

СТАТТІ НИЗКА ПОСТІЙНИХ ВІДДІЛІВ

з усіх питань практичної кооперативної роботи та сільського господарства  
 ПОСТІЙНІ ОГЛЯДИ політичного життя та революційного руху в СРСР та за кордоном  
 ОПОВІДАННЯ ТА ВІРШІ найкращих сучасних письменників та літературного молодяку, ілюстровані кращими художниками  
 ЦІКАВІ ІЛЮСТРАЦІЇ з будівництва та побуту України, СРСР та Закарпаття, політ-хроніка в ілюстраціях  
 Кооперація. Літературний розділ. Сільське господарство. По кооперативній Україні. Книжкова полиця. Новинки науки й техніки. Розвага на дозвіллі. Постійна інформація про нові видання Книгоспілки

## ЛИСТУВАННЯ

з читачами й дописувачами. Поради в справі читання й кооперативної самоосвіти :: ::

## УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ

На рік . . . . .	5 крб. — коп.
На півроку . . . . .	2 крб. 75 коп.
На 3 місяці . . . . .	1 крб. 50 коп.
Ціна окремого числа. —	крб. 30 коп.

## ВИМАГАЙТЕ В УСІХ

КООПЕРАТИВНИХ ТА ИНШИХ КНИГАРНЯХ, КІОСКАХ ТА ГАЗЕТНИХ ЕКСПЕДИЦІЯХ

# ВСЕСВІТ



Переборовши всі труднощі утворення першого на Україні універсального тижневика і здобувши за минулий рік широке коло



## ПРИЙМАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА 1928 РІК НА ВІСНИК

прихильників—читатів, Редакція „ВСЕСВІТА“ цього року ставить собі за завдання всяким чином поліпшувати журнал, для чого й потрібно мати тісний зв'язок з основним колом читачів журналу—з річними передплатниками.

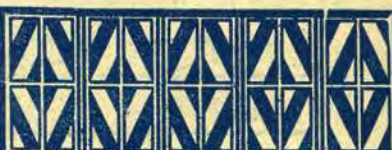
В тій меті в 1928 р. буде широко розвинуто практику конкурсів і розподілено серед річних передплатників премії.

Річні передплатники журналу „ВСЕСВІТ“ на 1928 рік, що надішлють передплату власними поштовими переказами (але не через комісійну агентуру пошти) або безпосередньо здадуть її до Харківської чи окружної контори Видавництва „Вісти ВУЦВК“—і все це до 1 березня 1928 року—визьмуть участь у розподілі преміяльних предметів на суму з розрахунку 400 крб. на 1 тис. річних передплатників.

ПРИЙМАЄТЬСЯ  
ПЕРЕДПЛАТА  
НА 1928 РІК

НА

УНІВЕРСАЛЬНИЙ  
ІЛЮСТРОВАННИЙ  
ТИЖНЕВИК



Список преміяльних предметів для річних передплатників опубліковано буде в березні, після в'яснення загальної суми і вибору предметів. Пропонуючи для того зі свого боку

модерний радіоапарат з гучномовцем, навушниками й лампами, фотоапарат з належним приладдям, велосипед і столярний та слісарний струмент,

Контора прохає річних передплатників подати до 1-го березня 1928 р. свої зауваження відносно цих і інших бажаних преміяльних предметів.

Росподіл для річних передплатників відбудеться жеребком 1 квітня 1928 р.

Піврічні передплатники, на тих самих умовах внесення передплати, визьмуть участь у другому розподілі, в другій половині року, коли поновлять передплату на друге півріччя.

Тим, що великого запасу „ВСЕСВІТА“ на 1928 р. друковано не буде, Контора просить річних і піврічних передплатників не гаятися з надсилкою передплати.

КОМПЛЕКТІВ „ВСЕСВІТА“ ЗА 1927 РІК НЕМА.

### УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

на 1 рік—52 прим.—7-20 к., на 1/2 р.—3-60 к., на 3 міс.—1-80 к., на 1 міс.—4-5 номерів 60 коп. Ціна окремого номера—15 коп. Передплата приймається в Головній Конторі—Харків, вул. К. Лібкнехта № 11, в округах по всіх представництвах „Вістей“ та в кожному кіосковій залізничій.